

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Lubomíra Fialy a soudkyň JUDr. Věry Jakubové a JUDr. Ivany Šimové ve věci

žalobkyně:

Mgr. [redacted] [redacted] narozená dne [redacted]

bytem [redacted]

zastoupená opatrovníčí advokátkou JUDr. [redacted]

sídlem [redacted]

proti

žalovaným:

1. [redacted] [redacted] narozený dne [redacted]

bytem [redacted]

2. [redacted] [redacted] narozená dne [redacted]

bytem [redacted]

oba zastoupeni advokátem Mgr. Tomášem Krejčím

sídlem Pařížská 204/21, 110 00 Praha 1-Josefov

o nahrazení projevu vůle

o odvolání žalobkyně i žalovaných proti rozsudku Okresního soudu v Klatovech ze dne 10. 5. 2018 č. j. 7 C 249/2016-148

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I potvrzuje v tom správném znění, že žaloba na nahrazení projevu vůle žalovaných k uzavření kupní smlouvy ve znění uvedeném ve výroku I rozsudku soudu prvního stupně, se zamítá.
- II. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku II mění tak, že žalobkyně je povinna zaplatit žalovaným náhradu nákladů řízení za řízení před soudem prvního stupně ve výši 39 760 Kč

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Šnajdrová.

do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalovaných Mgr. Tomáše Krejčího, advokáta v Praze I-Josefově, Pařížská 204/21.

- III. Žalobkyně je povinna zaplatit žalovaným náhradu nákladů odvolacího řízení v částce 12 559 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám zástupce žalovaných Mgr. Tomáše Krejčího, advokáta v Praze I-Josefově, Pařížská 204/21.

Odůvodnění:

1. Soud prvního stupně žalobu, jíž se žalobkyně „domáhala určení obsahu kupní smlouvy mezi žalobkyní a žalovanými“ ve znění uvedeném ve výroku I rozsudku soudu prvního stupně, zamítl (výrok I), žalobkyni uložil zaplatit žalovaným na náhradu nákladů řízení částku 36 343,72 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalovaných (výrok II). V odůvodnění soud prvního stupně uvedl, že žalobkyně neprokázala, že by kdy s žalovanými uzavřela jakýkoliv závazek, jímž by se tito zavázali, že na žalobkyni v budoucnu své nemovitosti převedou a že by žalovaní tento svůj závazek neuzavřením hlavní smlouvy porušili.
2. Žalobkyně ve včasném odvolání namítala, že soud prvního stupně opětovně rozhodl bez přítomnosti žalobkyně, která se řádně omluvila. Žalobkyně je dlouhodobě nemocná. Žalovaní poskytují lživé informace. Žalovaní byli žalobkyní informováni, že dojde k převodu zbytku kupní ceny. Realitní makléřka odmítla žalobkyni připravit smlouvu o smlouvě budoucí. Žalovaní souhlasili s uskladením věci žalobkyně v předmětné nemovitosti. Žalobkyně trvá na tom, že došlo k oboustrannému odsouhlasení prodeje nemovitosti. Žalobkyně namítala, že soud prvního stupně nedal žalobkyni možnost účastnit se jednání, upřel právo žalobkyně na spravedlivý proces. Soud prvního stupně se nepokusil o smír mezi stranami. Žalovaní se s realitní makléřkou dopustili podvodného jednání, smírem by mohli věc narovnat. Žalobkyně navrhovala zrušení rozsudku a vrácení věci soudu prvního stupně.
3. Žalovaní ve včasném odvolání, které směřovalo do výroku II, o nákladech řízení, namítali nesprávné právní posouzení, pokud bylo rozhodováno o nákladech řízení. Soud nevycházel z hodnoty ceny věci nebo práva v době započetí úkonu právní služby, tj. hodnoty předmětných nemovitostí, jichž se právní služba týká, ale uplatnil ust. § 9 odst. 3 písm. a) advokátního tarifu. Mezi účastníky nebylo sporné, že se žaloba týká nemovité věci ocenitelné penězi, hodnota věci činí 3 456 000 Kč. Ust. § 9 odst. 3 písm. a) advokátního tarifu se týká práva k věci penězi neocenitelné případně v případě určení neplatnosti právního jednání se musí jednat o věc nebo plnění penězi neocenitelné. Podmínky pro užití § 9 odst. 3 písm. a) advokátního tarifu nebyly splněny. Žalovaní nesouhlasí s postupem soudu, pokud jim nebyl přiznán nárok na proplacení jízdného k jednání ze dne 13. 2. 2018 a na uhrazení náhrady za promeškaný čas za ztrátu času odpovídající cestě právního zástupce žalovaných, rovněž nesouhlasí s nepřiznáním nároku na proplacení úkonu – sepis písemného podání ze dne 22. 3. 2018. Cestovné na jednání konané 30. 3. 2017 mělo činit 1 618,07 Kč, cestovné týkající se jednání u Krajského soudu v Plzni dne 13. 2. 2018 mělo být přiznáno ve výši 1 219 Kč, za jednání dne 10. 5. 2018 u Okresního soudu v Klatovech mělo být cestovné přiznáno ve výši 1 618,07 Kč. Žalovaní uplatnili uhrazení náhrady za promeškaný čas za ztrátu času odpovídajícího cestě zástupce žalovaných k jednání dne 30. 3. 2017 – 8 půlhodin po 100 Kč, tedy 800 Kč, k odročenému jednání dne 13. 2. 2018 u Krajského soudu v Plzni ve výši poloviny mimosmluvní odměny za účast při jednání, ve výši 2 x 8 856 Kč, k jednání dne 10. 5. 2018 u Okresního soudu v Klatovech uplatnili za ztrátu času za 8 půlhodin po 100 Kč 800 Kč. Žalovaní uplatňují 21 % daň z přidané hodnoty. Sazba odměny za jeden úkon právní služby dle ust. § 8 odst. 1 ve spojení s ust. § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb. činí 17 712 Kč po snížení o 20 % při zastupování dvou účastníků. Žalovaní předložili přehled nákladů právního zastoupení. Navrhovali změnu rozsudku soudu prvního stupně ve výroku II v tom směru, aby žalobkyni byla uložena povinnost zaplatit žalovaným na náhradu nákladů řízení částku 374 614,96 Kč, dále požadovali náhradu nákladů odvolacího řízení.
4. Žalobkyně se k odvolání žalovaných vyjádřila v tom směru, že se ztotožňuje s rozhodnutím soudu

prvního stupně, pokud jde o výrok II rozsudku.

5. Žalovaní se k odvolání žalobkyně vyjádřili v tom směru, že se ztotožňují se závěry soudu prvního stupně, mezi účastníky nedošlo k uzavření smlouvy o smlouvě budoucí kupní, nebyla uzavřena ani žádná jiná obdobná smlouva či dohoda, na základě které by se žalobkyně mohla domáhat uzavření kupní smlouvy. K uzavření rezervacní smlouvy či smlouvy o smlouvě budoucí kupní nedošlo z důvodů na straně žalobkyně, která se opakovaně nedostavila na schůzky k notáři, byla nekontaktní a nedoložila způsob financování kupní ceny, nepředkládala požadované dokumenty, nereagovala na e-mailovou komunikaci, nezvedala mobilní telefon. Jednání byla ukončena z důvodů na straně žalobkyně, což potvrzují důkazy předkládané žalovanými. Žalobkyně se obdobně nedostavovala nejméně ke třem soudním jednáním, ačkoli byla řádně předvolána. Argumentovala zdravotním stavem, svá tvrzení nedokládala. Žalovaní dokládali, že účast žalobkyně na soudním jednání by nepřinesla žádný posun v předmětném sporu. Žalobu považují žalovaní za šikanózní, odvolání žalobkyně sleduje pouze prodloužení celého řízení. Žalovaní navrhovali potvrzení rozsudku soudu prvního stupně. Následně se žalovaní vyjádřili v tom směru, že účelově podanou žalobu nesou těžce, byla to žalobkyně, kdo znemožnil prodej nemovitosti, žalobkyně lhala a vystupovala vůči žalovaným agresivně. Žalovaní jsou v pokročilém věku, již 2 roky prožívají velký stres. Ze vzniklé situace jsou nešťastní, finančně zatíženi, poprvé v životě se ocitli před soudem, i proto se museli obrátit na advokáty. Žalovaní měli další zájemce o koupi nemovitosti, s ohledem na uvedené řízení se zájemci obávají možného rizika. Žalovaní mají obavy, že si peněz za nemovitost neužijí ani v závěru života. Doufají, že celá záležitost již bude brzy ukončena. Žalovaní předložili lékařské zprávy o svém zdravotním stavu.
6. Odvolací soud přezkoumal rozhodnutí soudu prvního stupně včetně předcházejícího řízení dle § 212 a § 212a o. s. ř., doplnil důkazní řízení, přihlédl k odvolání žalobkyně, odvolání žalovaných, k vyjádření žalobkyně i žalovaných a dospěl poté k závěru, že odvolání žalobkyně není důvodné, odvolání žalovaných shledal důvodným pouze částečně.
7. Odvolací soud v několika případech nařídil jednání, žalobkyně vždy žádala o odročení jednání, poukazovala na svůj zdravotní stav a vystavenou pracovní neschopnost. Ze zprávy ošetřující lékařky bylo zjištěno, že pracovní neschopnost byla v době dotazů učiněných odvolacím soudem ukončena, jednalo se o pracovní neschopnost z důvodu psychiatrické diagnózy, žalobkyně byla předána do další péče psychiatra. Jelikož i s ohledem na věk a žádosti žalovaných byl zapotřebí v řízení pokračovat a zajistit tak ochranu práv všech účastníků, odvolací soud postupoval dle § 29 odst. 3 o. s. ř. a žalobkyni ustanovil pro odvolací řízení opatrovníka JUDr. [REDAKCE] [REDAKCE] advokátku se sídlem [REDAKCE]. Odvolací soud předchoze ustanovil žalobkyni usnesením č. j. 56 Co 247/2018-246 ze dne 5. 6. 2019 opatrovníka JUDr. Ing. [REDAKCE] [REDAKCE] advokáta se sídlem [REDAKCE]. Jelikož mezi žalobkyní a tímto ustanoveným opatrovníkem došlo k narušení nezbytné důvěry, žalobkyně i ustanovený opatrovník z tohoto důvodu navrhovali zrušení usnesení o ustanovení JUDr. Ing. [REDAKCE] [REDAKCE] opatrovníkem žalobkyně, odvolací soud vzhledem k této oboustranné žádosti návrhu vyhověl s tím, že poukázal na to, že je vyloučeno, aby se tato situace opakovala i v dalších fázích řízení (usnesení č. j. 56 Co 247/2018-263 z 26. 8. 2019). Následně dne 26. 8. 2019 ustanovil odvolací soud žalobkyni současného opatrovníka (usnesení č. j. 56 Co 247/2018-266).
8. V posuzované věci uplatnila žalobkyně před soudem prvního stupně dne 16. 11. 2017 žalobu o nahrazení projevu vůle. Předložila žalobní tvrzení, že žalovaní jsou vlastníky nemovitostí blíže specifikovaných, poukazovala na vzájemnou komunikaci účastníků, přičemž se jednalo o uzavření kupní smlouvy ohledně předmětných nemovitostí. Žalobkyně zaplatila část kupní ceny, dle jejího dalšího žalobního tvrzení realitní kancelář dne 15. 11. 2016 dala žalobkyni na vědomí, že žalovaní nemají zájem kupní smlouvu podepsat. Kupní smlouva měla být sepsána před notářem dne 23. 11. 2016. Žalobkyně vymezila žalobní petit v tom směru, že se „dnem právní moci rozsudku nahrazuje projev vůle žalovaného jako prodávajícího k uzavření smlouvy kupní o převodu vlastnictví nemovitostí se žalobcem jako kupujícím ve znění přílohy žaloby“. Žalobkyně reagovala

na následnou výzvu učiněnou soudem prvního stupně v tom směru, že navrhovala, aby soud vynesl rozsudek, podle něhož „se určuje obsah kupní smlouvy mezi žalobcem a žalovanými“, a to v následujícím znění – žalobkyně poté vymezila účastníky a obsah kupní smlouvy týkající se převodu předmětných nemovitostí.

9. Ve věci vynesl soud prvního stupně nejprve rozsudek č. j. 7 C 249/2016-63 dne 30. 3. 2007, k odvolání žalobkyně byl rozsudek usnesením Krajského soudu v Plzni č. j. 56 Co 323/2017-124 ze dne 15. 2. 2018 zrušen a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Zároveň bylo rozhodnuto, že soudce Okresního soudu v Klatovech Mgr. Luboš Koranda není vyloučen z projednávání a rozhodování věci. Odvolací soud dovodil, že soud prvního stupně nepostupoval správně, pokud žalobu zamítl pro nedostatek naléhavého právního zájmu na požadovaném určení.
10. Pokud soud prvního stupně následně rozhodl odvoláními napadeným rozsudkem, soud prvního stupně provedl dokazování v rozsahu postačujícím pro zjištění skutkového stavu, ve věci učinil skutkové a právní závěry, se kterými se odvolací soud ztotožňuje a které dále upřesňuje a doplňuje. Vzhledem k nejednoznačným žalobním požadavkům vyzval odvolací soud žalobkyni k vyjádření, žalobkyně se prostřednictvím opatrovnice vyjádřila v tom směru, že sleduje požadavek nahrazení projevu vůle žalovaných uzavřít smlouvu o převodu vlastnického práva k nemovitostem ve znění dle předmětného notářského zápisu, přičemž si je zároveň vědoma připuštění změny žaloby, tak jak bylo učiněno před soudem prvního stupně.
11. Ze všech podání žalobkyně lze dovodit, že žalobkyně uplatnila žalobu o nahrazení projevu vůle ve smyslu § 161 odst. 3 o. s. ř. Žalobkyně, pokud její podání je posuzováno podle jeho obsahu, se nedomáhá určení, zda tu právní poměr nebo právo je či není (§ 80 o. s. ř.), žalobkyní uplatněná žaloba směřuje k vynucení vůle toho, kdo dle žalobních tvrzení dobrovolně nebyl ochoten určité prohlášení provést a na kom je nutno toto prohlášení vynutit náhradním způsobem. Tomuto typu žaloby odpovídá jak petit požadující „uložení povinnosti uzavřít smlouvu“, tak petit, kterým se „nahrazuje prohlášení vůle žalovaného uzavřít smlouvu“ – obsahově jde o totožné prostředky k dosažení stejného cíle (Nejvyšší soud sp. zn. 33 Odo 553/2006). Žalobní návrh musí buď zahrnout obsah budoucí (hlavní) smlouvy, anebo učinit neoddělitelnou součástí žaloby připojený návrh budoucí (hlavní) smlouvy. Prohlášení ve smyslu § 161 odst. 3 o. s. ř. předpokládá určitou právní významnost, proto obsahem prohlášení bude obvykle právní úkon, nikoli prohlášení skutkových údajů apod. Žalobkyně, jak výše uvedeno, se před odvolacím soudem na výzvu vyjádřila již jednoznačným způsobem, jaký požadavek uplatněnou žalobou sleduje.
12. Soud prvního stupně po provedeném dokazování zjistil, že žalovaní v roce 2016 projevíli zájem prodat nemovitosti, jimiž jsou vlastníky, v k.ú. [REDAKCE] nemovitosti nabídli k prodeji prostřednictvím realitní kanceláře [REDAKCE] s.r.o. za cenu 3 700 000 Kč. Žalobkyně projevila zájem o odkoupení nemovitostí, složila zálohu ve výši 130 000 Kč. V tomto směru jsou tvrzení účastníků shodná, žalovaní připustili, že se žalobkyní o prodeji nemovitostí jednali a to za cenu ve výši 3 456 000 Kč. Žalobkyně neuzavřela svěřeneckou smlouvu o složení kupní ceny do úschovy notáře JUDr. [REDAKCE] [REDAKCE] nepřistoupila k uzavření rezervační smlouvy s realitní kanceláří, byla nekontaktní, žalovaní proto jednání se žalobkyní ukončili, složená záloha ve výši 130 000 Kč byla žalobkyni vrácena, o čemž žalovaní předložili doklad.
13. Odvolací soud se ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, že žalobkyně neprokázala, že by s žalovanými uzavřela jakýkoliv závazek, jímž by se tyto zavázali, že na žalobkyni v budoucnu své nemovitosti převedou, neprokázala tudíž ani, že by žalovaní svůj závazek neuzavřením hlavní smlouvy porušili. Mezi účastníky nebyla uzavřena smlouva o smlouvě budoucí, nebyl uzavřen ani žádný jiný obligatorní vztah, jímž by se žalovaní zavázali, že v budoucnu žalobkyni nemovitosti odprodají. Pokud tedy soud prvního stupně žalobu zamítl, odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný a zákonu odpovídající postupem podle § 219 o. s. ř. potvrdil.
14. Pokud žalobkyně vznášela odvolací námitky procesního rázu a sice namítala, že soud prvního

stupně porušil její práva, pokud jednal v její nepřítomnosti, pak odvolací soud poukazuje na to, že žalobkyně usilovala o odročení nařízených jednání nejen v předmětné věci, a to jak před soudem prvního stupně, tak před soudem odvolacím, nýbrž i v jiných řízeních, která byla vedena z jejího popudu. Pokud odvolací soud sledoval zájem na ukončení celé věci a žalobkyni ustanovil opatrovníka dle § 29 odst. 3 o. s. ř., učinil tak v zájmu nejen žalobkyně, nýbrž i žalovaných, aby nedocházelo k dalším průtahům v řízení a aby řízení mohlo dospět ke svému zakončení.

15. Z obsahu spisu Obvodního soudu pro Prahu 6 sp. zn. 28 C 117/2015 bylo zjištěno, že žalobkyně uplatnila žalobu dne 27. 4. 2015, od počátku rovněž řízení byla zastoupena nejdříve Mgr. Ivanou Sládkovou, advokátkou. V průběhu řízení vznášela neúspěšně námitku podjatosti vůči vyřizující soudkyni, následně došlo k ukončení právního zastoupení, dne 3. 1. 2016 udělila žalobkyně plnou moc advokátovi MUDr. Ing. Ivanu Langerovi, ze strany advokáta byla později plná moc vypovězena pro nezaplacení vystavených faktur za poskytnuté služby.
16. Pokud žalobkyně vznášela v odvolání námitky procesního charakteru, odvolací soud je neshledal důvodnými. Celým řízením se vine řada neustálých žádostí o odrok zasílaných vesměs bezprostředně před jednáním. Pokud soud prvního stupně ve věci jednal a vynesl rozsudek, odvolací soud v jeho postupu neshledal žádné pochybení. Žalobkyně neuplatnila včasnou a řádnou omluvu (§ 101 odst. 3 o. s. ř.). Soud prvního stupně provedl dokazování v rozsahu dostačujícím pro zjištění skutkového stavu. Pokud tedy žalobkyně namítala, že se k jednání konanému před soudem prvního stupně dne 10. 5. 2018 řádně omluvila, pak odvolací soud nepovažuje omluvu žalobkyně za včasnou a řádnou. Žalobkyní tvrzené zdravotní potíže mohla a měla žalobkyně uplatnit s větším časovým předstihem tak, aby soud prvního stupně je do své dispozice dostal včas a aby, po předchozích zkušenostech s omluvami žalobkyně, si mohl všechna její tvrzení ověřit.
17. Odvolací soud zopakoval dokazování, po zhodnocení provedených důkazů učinil skutkové a právní závěry, které se shodují se závěry soudu prvního stupně. Žalobkyně v žalobě ani v jejím následném doplnění nepředložila žádné žalobní tvrzení, které by v případě jeho prokázání mohlo vyústit v rozhodnutí soudu, kterým by žalobě bylo vyhověno. Žalované nestíhala žádná povinnost k uzavření kupní smlouvy s žalobkyní, pokud se rozhodli kupní smlouvu s žalobkyní neuzavřít, toto jejich právo byla žalobkyně povinna respektovat. Odvolací soud proto rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný a zákonu odpovídající postupem dle § 219 o. s. ř. potvrdil.
18. Odvolání žalovaných do výroku o nákladech řízení shledal odvolací soud důvodným pouze částečně.
19. Soud prvního stupně přiznal ve věci úspěšným žalovaným právo na náhradu nákladů řízení dle § 142 odst. 1 o. s. ř. Tarifní hodnotu soud prvního stupně stanovil dle § 9 odst. 3 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. Dle tohoto ustanovení částka 35 000 Kč se považuje za tarifní hodnotu ve věcech žalob na projev vůle směřující ke vzniku, změně nebo zániku právního jednání, jehož předmět je penězi neocenitelný. Soud prvního stupně zároveň aplikoval ust. § 12 odst. 4 téže vyhlášky, podle něhož, jde-li o společné úkony při zastupování nebo obhajobě dvou nebo více osob, náleží advokátovi za každou takto zastupovanou nebo obhajovanou osobu mimosmluvní odměna snižená o 20 %. Žalovaní v odvolání namítali, že soud prvního stupně měl vycházet z hodnoty věci, tedy z částky 3 456 000 Kč, mimosmluvní odměna za jeden úkon právní služby měla být stanovena dle § 7 ve spojení s ust. § 8 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb. Odvolací soud poukazuje na to, že v praxi Nejvyššího soudu České republiky se sice vyskytují závěry, že lze i ve vztahu k úkonům právní služby po 1. 1. 2013 (po účinnosti novely advokátního tarifu vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 486/2012 Sb.) se setkat s názory, že primárním je stanovení tarifní hodnoty podle ceny nemovité věci ve smyslu § 8 odst. 1 advokátního tarifu, Ústavní soud se však naproti tomu opakovaně vyjádřil v tom smyslu, že k aplikaci paušálních tarifních hodnot podle § 9 advokátního tarifu dochází i ve vztahu k věcem ocenitelným, avšak uvedeným v § 9 odst. 3 a 4 advokátního tarifu. Tyto závěry vycházejí z předpokladu, že účelem sledovaným zákonodárcem bylo zjednodušení rozhodování o nákladech řízení skrze paušální sazby (viz obdobně § 151 odst. 1

o. s. ř.). Odvolací soud tedy ve výše uvedeném spatřuje pragmatický důvod, jenž svědčí pro následování rozhodovací praxe Ústavního soudu České republiky. Odvolací soud přiznal žalovaným náhradu nákladů za řízení před soudem prvního stupně včetně předchozího odvolacího řízení za 5 úkonů právní služby po 2 000 Kč za každého žalovaného, a to za převzetí a přípravu zastoupení, za vyjádření se k žalobě, za účast u jednání dne 30. 3. 2017, dále za vyjádření se k odvolání, za účast u jednání konaného dne 10. 5. 2018. Dále odvolací soud přiznal mimosmluvní odměnu ve výši jedné poloviny (§ 11 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a to za sepsání odvolání proti výroku o nákladech řízení, dále za vyjádření žalovaných k procesním aspektům. Dále odvolací soud přiznal žalovaným právo na úhradu cestovních nákladů 2 x 1 730 Kč, za promeškaný čas 2 x 800 Kč, 6 režijních náhrad po 300 Kč a dále částku 6 900 Kč představující 21 % DPH, celkem 39 760 Kč. Žalobkyně je povinna náklady řízení zaplatit žalovaným na účet zástupce (§ 149 odst. 1 o. s. ř.) v zákonné třídenní lhůtě běžící od právní moci rozhodnutí (§ 160 odst. 1 o. s. ř.).

20. Pokud žalovaní poukazovali na náklady řízení, které jim vznikly v souvislosti s dostavením se k jednáním, která se nekonala, odvolací soud dospěl k závěru, že není na místě žalobkyni těmito náklady zavazovat, neboť právě pro psychický stav žalobkyně, tak jak situace na straně žalobkyně dozrála v odvolacím řízení, byl žalobkyni ustanoven opatrovník. Odvolací soud tedy dle § 220 o. s. ř. rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o nákladech řízení změnil, a to pouze tak, jak ve výroku II rozsudku odvolacího soudu uvedeno.
21. Výrok o náhradě nákladů odvolacího řízení se opírá o ust. § 224 a § 142 odst. 1 o. s. ř. Odvolací soud uložil v odvolacím řízení neúspěšné žalobkyni zaplatit žalovaným náhradu nákladů odvolacího řízení sestávající z odměny za právní zastoupení žalovaných za 2 úkony právní pomoci po 2 000 Kč za každého ze žalovaných, tedy za vyjádření k odvolání žalobkyně (2 x 2 000 Kč) za účast u jednání odvolacího soudu dne 5. 11. 2019 (2 x 2 000 Kč), ze 2 režijních náhrad po 300 Kč, z náhrady cestovních výdajů při cestě k jednání odvolacího soudu dne 5. 11. 2019 [redacted] a zpět 1 279 Kč, z náhrady za ztrátu času za 5 půlhodin po 100 Kč ve výši 500 Kč – jednání 5. 11. 2019, dále 21 % DPH v částce 2 180 Kč, celkem 12 559 Kč. Odvolací soud neshledal účelně vynaloženými náklady další porady s klientem, neboť v průběhu odvolacího řízení se neměnila dosavadní argumentace žalobkyně, případné porady ohledně opakovaných žádostí žalobkyně o odrok jednání nejsou svým účelem úkony právní služby ve smyslu § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které je možno podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu prostřednictvím soudu prvního stupně k Nejvyššímu soudu České republiky, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Plzeň 5. listopadu 2019

JUDr. Lubomír Fiala v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Šnajdrová.